

நெருப்புக் கிடங்கு

மேஜர் சங்கர்

(அரியரட்ணம் லவலோகிதன்)

தம்பலகாமம், திருக்கோணமலை.

பிறப்பு:

08.08.1967

வீரச்சாவு:

01.11.1990

பழைய தம்பலகாமத்தை இப்போது பார்க்க முடியாது; ஆனால் சொல்ல முடியும். இன்று அகதி முகாம்களில் சிறை வாழ்க்கை வாழும் எங்கள் மக்கள் எல்லாம் அந்த நேரத்தில் கிராமங்களிலிருந்தார்கள்.

பரந்த வயல்வெளிகள், வளமான நிலம், வயல்களுக்கு நடுவே சிறிய மேட்டு நிலப்பரப்புகளில் கிராமங்களிருந்தன. பழமை நிறைந்த பசுமையான கிராமங்கள் அவை. அப்படிப்பட்ட ஒரு கிராமமான கள்ளிமேட்டில்தான் சங்கரும் பிறந்தான்.

இளவயதில் சங்கர் மிக மோசமான குழப்படிகாரன். முரட்டுத்தனமான கிறுக்கன். ஆனாலும் அடிமனதில் தன் மண்ணையும், மக்களையும் மிகவும் நேசித்தான்.

ஒரு சிபாரிசு
குருக்கன்

11 - கரு

1991 - கரு - கரு

தம்பலகாமப்பகுதி அவனது வாழ்வுக் காலத்திலேயே பறிபோனது - பறிபோய்க் கொண்டிருந்தது. தமிழருடைய வயல் நிலங்களும், கிராமங்களும் சிங்களவருடையதானது. தமிழர்கள் சினந்தபொழுது துப்பாக்கிகள் பதிலளித்தன. வயல்கள் இரத்தத்தால் நனைந்தன. அங்கு வாழ்வதற்கு ஆயுதப் போராட்டம் தவிர்க்க முடியாதது என்பதை, சங்கர் உணர்ந்து கொண்டான். அவன் பிறந்த மண்ணின் தேவை அவனை ஒரு போராளியாக மாற்றியது. 1985இன் ஆரம்பத்தில் அவன் விடுதலைப் புலிகளுடன் இணைந்து கொண்டான்.

பயிற்சி முகாம் வாழ்வின் பொழுதே சங்கர், போராட்டக் களங்களைச் சந்திக்கத் தொடங்கினான்.

திருமலை மண்ணுக்குச் சில இயல்புகள் உண்டு. போராட்டத்தின் விளைவுகளால் இழப்புக்களையும் துன்பத்தையும் சந்தித்த இந்த மக்கள், தாமும் போராளிகளாகவே வாழ்ந்தார்கள்; போராளிகளின் துன்பத்திலும், போராட்ட வாழ்விலும் இணைந்து கொண்டார்கள்; தாக்குதற் சம்பவங்களில்கூடகவந்து கொண்டார்கள். இத்தகைய ஒரு தாக்குதல் நடவடிக்கைதான், 1985 ஆவணியில் தெகிவத்தையில் நடந்தது. தம்கிராமங்களை ஆக்கிரமித்திருந்த சிங்களக் காதையர்களுக்கும், அவர்களின் ஆயுதப்படைக்கும் எதிராக, மக்கள் புலிகளுடன் இணைந்து நின்றார்கள். அதுதான் சங்கரின் முதல்தாக்குதற் களமும் ஆகும். அது ஒரு வெற்றிகரமான தாக்குதல். அன்றுதான் தமிழீழப் போராட்டத்தில் எதிரி

யிடம் இருந்து முதல் இலகு இயந்திரத் துப்பாக்கியும் (எல். எம். ஜி) கைப்பற்றப்பட்டது.

சங்கரின் இரண்டாவது தாக்குதல் நடவடிக்கையும், அவன் பயிற்சி முகாம் போராளியாக இருக்கும்பொழுதே நிகழ்ந்தது.

பாலம் போட்டாறு என்ற இடத்தில், இராணுவ வண்டித்தொடர் ஒன்றைத் தாக்குவதற்காகப் புலிகள் பதுங்கிக்கிடந்தார்கள். அதில் சங்கரும் ஒருவன். மனித வீரவற்ற அவ்வீதியால் மெதுவாக வந்த இராணுவவாகனத் தொடரின் முதல் ஜீப் வண்டி சிதறியது. பின்னால் வந்த "டறக்" வண்டியீது புலிகளின் துப்பாக்கிகள் ரவைகளைக் கக்கின. சிறிது நேரத்தில் அந்த "டறக்" வண்டிமௌனமானது. வீழ்ந்த இராணுவத்திடமிருந்து புலிகள் ஆயுதங்களை எடுத்துக் கொண்டிருந்தனர். அந்நேரம் "டறக்" வண்டியின் ரயர் மறைவிலிருந்த ஒரு சிப்பாய் புலிகளை நோக்கி.....

சங்கர் இதைக் கவனித்தான்.

எதிரியின் துப்பாக்கி ரவையிலிருந்து தப்புவதற்கு எந்த மறைவுமே இல்லை. ஒருகணம்

விடுதலைப்புலிகள்

குரல் - 21

மாசி - பங்குனி - 1991

தாமதித்தாலும் எங்கள் போராளிகளின் சிலர்.....

சங்கர் கத்திக் கொண்டே அச்சிப்பாயை நோக்கி முன்னேறினான். அவனது துப்பாக்கி ரவைகளை வீசிக்கொண்டிருந்தது.

தனது உயிரைவிட தன் தோழர்களின் வாழ்வே அவனது கண்ணுக்குள் தெரிந்தது. அவனது வீரம், விடுதலைப்பற்று, தோழர்கள் மீதான அன்பு அனைத்துமே அன்று வெளிப்பட்டது.

அச்சிப்பாய் வீழ்த்தப்பட்டு அச்சண்டை இழப்புகள் இல்லாது வெற்றியடைந்தது.

அத்தாக்குதல் முடிந்து அவனுடைய கிராமத்தின் வழியாக அவர்கள் திரும்பிக் கொண்டிருந்தார்கள். சங்கரின் தாய் அவளில் மிகவும் அன்பு கொண்டவள். தன் மகன் போராளியாக மாறியதில் பெருமைப்பட்டுக் கொள்பவள். அவ்வழியால் போராளிகள் வருகிறார்கள் எனக் கேள்விப்பட்டு அந்தத்தாய் வாசலில் காத்து நின்றாள்.

ஒருவேளை தன்மகனும் வரக்கூடும்.....

அவர்கள் வந்த உழவுயந்திரம் அவனைத் தரண்டிச்சென்று சிறிது தூரத்தில் நின்றது. சங்கர் இறங்கி ஓடிவந்தான். தன் தாயுடன் இணைந்துகொண்டான். போராளிகள் மௌனமாகப் பார்த்து நின்றார்கள்.

தாயையும், தாயைப்போல தாய் நிலத்தையும் அளவு கடந்து நேசிப்பதால்தான்

புலிகளையும் விடுதலைப் போராட்டத்தையும், ஒருவராலுமே வெற்றிகொள்ள முடிவதில்லை. ஆனால் சங்கரின் இறுதிநாட்களில் அவனுக்கு தனது தாயோ, சகோதரர்களோ எங்கிருக்கிறார்கள் என்று கூடத் தெரியாது. அவனது கிராமம் அழிக்கப்பட்டதும் கிராமத்தவர்கள் முகவரியில்லாமல் போய்விட்டதும் தான் அவனுக்குத் தெரியும்.

சங்கர் தொடர்ந்து பல தாக்குதல் நடவடிக்கைகளில் பங்குபற்றினான். ஒரு வருடத்தின் பின் அவன், ஒரு தாக்குதல் அணிக் குப் பொறுப்பாளனாக நியமிக்கப்பட்டான். இந்தியப் படை தமிழீழ மண்ணில் வந்த நேரம், அவனும் அவனது தோழர்களும் இரு நாட்டுப் படைகளிற்கெதிராகப் போராட வேண்டியிருந்தது.

1988 இன் ஆரம்பப் பகுதியில், சங்கர் மூதூர் பிரதேசப் பொறுப்பாளனாக நியமிக்கப்பட்டான். மூதூர்ப்பகுதியில் இந்தியப் படையினர் பெருமளவில் குவிந்து இருந்தனர். அங்கு சங்கரும் அவனது தோழர்களும் மக்களுடன் கலந்தே வாழ்ந்தார்கள். எதிரியின் சண்களிற்குள் உலாவிக்கொண்டே அவனது நெற்றியில் அடிக்கவும், அவர்கள் தவறவில்லை. இந்தியப் படையினர்மீதும், தேசவிரோதிகளமீதும் சங்கர் பல முறை தாக்குதல்களைத் திட்டமிட்டு நடாத்தினான்.

ஆனால் ஒரு நாள், வெருகல் முகத்து வாரம் என்ற கிராமத்தில், தேசவிரோதிகளினதும் இந்தியப் படையினரதும் சுற்றி வளைப்பிற்கு நடுவே, சங்கர் சிக்கிக்கொண்டான். சங்கரை நோக்கி அவர்களது துப்பாக்கிகள் இயங்கின. நெஞ்சிலும், காலிலும்

துப்பாக்கி ரவைகள் ஆழமாகப் புதைந்தன. ஆனாலும் சங்கர் சுற்றிவளைப்பிலிருந்து வெளியே வந்தான்.

அவனது காயங்களோ ஆபத்தானவை. அன்று சங்கரைக் காப்பாற்றுவதற்காக எமது போராளிகள் மிகவும் கஷ்டப்பட்டார்கள். இளம் புலிகளே வைத்தியர்களாகவும், தாதிசனாகவும் மாறினார்கள்.

சங்கர் குணமடைந்த பின்பு மணலாறு மாவட்டத்தில் ஒரு போராளியாக நின்றான். இந்தியப் படையினரின் மிக மோசமான நடவடிக்கைகளுக்கு, புலிகள் இங்குதான் பதிலளித்தார்கள். இந்தியப் படையினருடன் இப்பகுதியில் நடந்த கடும் சண்டைகளில், சங்கரும் ஒருவனாகக் கலந்து கொண்டான்.

இந்தியப் படை வெளியேற்றப்பட்டது. மணலாறு மக்கள் தமது கிராமங்களுக்குத் திரும்ப வந்தார்கள். சிதைந்து, அழிந்து போய்க்கிடந்த கிராமங்கள் மீண்டும் எழுந்தன. சங்கர் மணலாறு மாவட்டத்தை மன்தார நேசித்தான். அவன் பிறந்து வளர்ந்த மண்ணைப்போன்றுதான் மணலாறும் எதிரியால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டு, சிதைந்து போய்க்கிடந்தது. அவனது கிராமத்து மக்களைப் போன்றுதான் இங்கும், உயிருக்கு மேலாக விடுதலையை நேசிக்கும் மக்கள் இருந்தனர்.

இந்த மண்ணில், சிங்களப் படைகள் மீண்டும் ஒரு வன்முறையைக் கட்டவிழ்த்து விட்ட பொழுது, புலிகள் எதிர்த்து நின்றனர் கொக்கிளாய் இராணுவ முகாமிலிருந்து. தமிழ்க் கிராமங்களை நோக்கிச் சிங்கள இராணுவத்தினர் புறப்பட்டபொழுது, புலிகள் தடுத்து நின்றனர். முன்புபோல் தமது அழிவு நட

வடிக்கைகளை மிக இலகுவில் செய்யமுடியாது என, சிங்களப் படையினர் உணர்ந்து கொண்டார்கள்.

சங்கர், சிறிது காலத்திற்கு கொக்கிளாய் இராணுவ முகாமிற்கு அருகில் இருந்த புலிகளின் காவலரண்களுக்குப் பொறுப்பாளனாக இருந்தான். தொடர்ந்து சிறீலங்கா இராணுவத்தினருக்கு எதிரான தாக்குதல்கள் பலவற்றில் கலந்து கொண்டான்.

அந்நேரத்தில், மணலாறு மாவட்டத்தில் அமரிவயல் கிராமத்திற்கு அருகில், ஒரு சிறிய சிங்கள இராணுவ முகாம் புதிதாக அமைக்கப்பட்டது. அப்பகுதியில் சிங்களக் காதையரின் குடியேற்றத் திட்டம் முனைப்புப் பெறப் போவதை புலிகள் உணர்ந்து கொண்டார்கள். அவ் இராணுவ முகாமைத் தாக்கி அழிப்பதற்குத் திட்டமிடப்பட்டது. அந்தப் பொறுப்பு சங்கரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது.

அவனுக்கு மகிழ்ச்சி.

ஆனால், அதுதான் அவனுடைய இறுதிப் பயணம். தாக்குதலுக்குச் செல்வதற்கு முன்னது நண்பர்களைச் சந்திப்பதற்காக சங்கர் அயற்கிராமம் ஒன்றிற்குச் சென்றான். அங்கு அவன் தைக்கக் கொடுத்திருந்த புதிய சீருடையையும் எடுத்துவர வேண்டியிருந்தது. புதிய சீருடையுடன் போர் முனைக்குச் செல்வதை அவன் விரும்பினான். சீருடை அணிந்தவுடன் இயல்பாகத் தோன்றும் வீரமும், உறுதியும் ஒரு தனிவகையானதுதான்.

போராட்ட வாழ்வை நீண்ட காலம் ஒன்றாகவே கழித்த அவனது நண்பர்களைச் சங்கர் சந்தித்தான். இயல்பான அவனது குறும்புத்தனமும் சேர்ந்து கொள்ளவே

அவர்கள் கட்டி அணைத்தார்கள். நாயாற்றின் மணந்தரை முழுவதும் உருண்டு புரண்டார்கள். இடையில் "உனது புதிய ஆடை தைக்கப்படவில்லை" என ஒருதோழன் கூறினான்.

அவனது முகம் ஒரு கணம் கறுத்துச் சோகமானது. அடுத்தகணம் அவன் மணநிலையை மாற்றிக் கொண்டான். மகிழ்ச்சியாக நிமிடங்கள் கழிந்தன.

01 - 11 - 1990

விடியலின் நேரம்.

அந்தச் சிறிய இராணுவ முகாமினுள் இராணுவத்தினரின் அசையுகள் நிழலாகத் தெரிந்தன. வயல் வெளியில் எழுந்து நின்ற புதர்களிற்குள் புலிகள் பதுங்கி இருந்தனர். சரியான நேரத்திற்காகச் சங்கர் காத்திருந்தான். எல்லாம் சரி.....

இராணுவ முகாமை நோக்கித் தொடர்ச்சியாக ரவைகளைச் சிந்தியபடியே, சங்கரும் அவனது தோழர்களும் முன்னேறினார்கள். எதிரி கடுமையாகவே எதிர்த்தான். எப்பில் இரு போராளிகள் விழுந்தனர்.

சங்கர் எனும் வீரகாவியத்தின் இறுதி அத்தியாயம் அன்று எழுதப்பட்டது. சிறிது நேரத்தில் புலிகளிடம் அந்த முகாம் வீழ்ச்சியடைந்தது. ஆனால் அந்த ஆக்கிரமிப்புச் சின்னத்தை அகற்றுவதற்குக் காரணமாக இருந்த சங்கர், வீரமரணத்தைச் சந்தித்துக் கொண்டான். அவனுடன் இரண்டாவது வெப்பமதுவன், முசோலினி ஆகிய போராளிகளும் வீரமரணத்தைத் தழுவி இருந்தார்கள்.

போர்முனைக்குச் செல்லும் பொழுது அணிய விரும்பிய புதிய சீருடையில், இப்போது சங்கர் இருந்தான்; அவனுடன் மற்றைய இரு போராளிகள். அந்த வீரமறவர்கள், அவர்கள் நேசித்த மணலாறு மண்ணில் விதைக்கப்பட்டார்கள்.

— சஞ்சய் ☆

மணலாறு மாவட்டம்

தமிழ்ப் பகுதிகளில் சிங்களக் குடியேற்றத் திட்டங்களை காலங்காலமாக சிங்களத் தலைவர்கள் திட்டமிட்டு, நடைமுறைப்படுத்தி வந்தார்கள். கல்லோயா, கந்தளாய், பதவியா ஆகிய சிங்களக் குடியேற்றத் திட்டங்களைத் தொடர்ந்து, அண்மையில் எமது கண்ணுக்கு முன்னால் ஒரு சிங்களக் குடியேற்றத் திட்டம் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. அதுதான் வெலிஹா (மணலாறு) குடியேற்றத் திட்டம்.

மகாவலி "L" வலையம் என்ற பெயரில் மேற்கொள்ளப்பட்ட இத் திட்டம், முன்று வழிகளில் செயற்படுத்தப்பட்டது. ஒரு புறத்தே, தமிழருக்குச் சொந்தமான டொலர், கென்ற பண்ணைகளிலிருந்து தனிக் கல்லு வரை ஒரு சிங்களப் பரம்பல் நடந்தது. இதற்காக அங்கிருந்த தமிழ் மக்கள் விரட்டி அடிக்கப்பட்டார்கள். அதே போல் கொக்கிளாய் ஆற்றிலிருந்து முல்லைத்தீவை நோக்கி ஒரு கரையோர ஆக்கிரமிப்பு நடந்தது. இவை இரண்டுக்கு மிடையே முந்திரிகைக் குளத்தை மையமாக வைத்தும் ஒரு சிங்களக் குடியேற்றப் பரம்பல் நடந்தது.

1984 ஆம் ஆண்டின் இறுதியில் டொலர், கென்ற பண்ணைகள் மீதும் கொக்கிளாய். நாயாறு குடியேற்ற வாசிகள் மீதும் புலிகள் தாக்குதல் நடவடிக்கையை மேற்கொண்டார்கள். இதன்மூலம் அத்தமிழ்க் கிராமங்களிலிருந்து சிங்களக் குடியேற்ற வாசிகள் அகற்றப்பட்டார்கள்.

ஆனால், அதன் பின்பு இப்பகுதியை தடை வலையமென பிரகடனப் படுத்திய சிங்கள அரசினர், முழுமையான பாதுகாப்புடன் ஆயுதம் தரித்த சிங்களக் கிராமங்களை ஏற்படுத்தினார்கள். புலிகளின் தொடர்ந்த-இடைவிடாத தாக்குதல்கள் காரணமாக, சிங்களக் குடியேற்ற வாசிகளால் அங்கு நிலை கொள்ள முடியவில்லை.

இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தத்தைத் தொடர்ந்து, புலிகளின் தாக்குதல் நிறுத்தத்தைப் பயன்படுத்தி, இக்குடியேற்றத் திட்டத்தைச் சிரீலங்கா அரசு மிகவேகமாக வளர்த்தது. ஆனால், இந்தியப் படைகளுடனான யுத்தம் தொடங்கிய பின், மணலாறு மாவட்டம் ஒரு புதிய பரிமாணத்தை அடைந்தது. இந்த மண்ணில் ஏற்பட்ட தோல்வியோடு இந்தியப் படை வெளியேறியது.

தமிழர் படைபலம் பெற்றதைத் தொடர்ந்து கொக்கிளாய், நாயாறு, கொக்குத் தொடுவாய் உட்பட மேலும் பல கிராமங்களில், தமிழ் மக்கள் மீண்டும் நிலைபெற்றுக் கொண்டார்கள். ஆனால் இம்மாவட்டத்தின் பெரும்பாலான பகுதி எதிரியின் வலைக்குள் விழுந்தே கிடந்தது.

இந்த அழகான-வளம்மிக்க - தமிழருக்குச் சொந்தமான தமிழ் மண்ணை மீட்பதற்காக - காப்பாற்றுவதற்காக, எத்தனையோ போராளிகள் வீரமரணத்தைச் சந்தித்துக் கொண்டார்கள். அவர்களில் ஒருவன்தான் மேஜர் சங்கர்.